

LBRIS

We know
books

Rejtő Jenő
Az előretolt helyőrség

Editura KEDVENC Kiadó
Székelyudvarhely, 2022
ISBN: 978-606-9633-06-9

Megrendelhető:

0744-505331

0744-611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REJTŐ, JENŐ

Az előretolt helyőrség / Rejtő Jenő. –
Odorheiu Secuiesc : Kedvenc Kiado, 2022
ISBN 978-606-9633-06-9

821.511.141

Első fejezet

1

Galamb nekirepült a falnak, de a következő pillanatban már úgy vágta száján a vitorlamestert, hogy ez meglepetésében lenyelt egy negyed font bagót, ami a szájában volt, és percekig csuklott utána.

A kormányos csak erre várt. Hatalmas karjával megragadta Galambot, hogy szokott fogása szerint egy csavarintással megforgassa, és belevágja a sötét legtávolabbi sarkába. A kormányos a világ jelentősebb kikötőiben ismert volt erről a mutatványáról.

A roppant kar már éppen emelte ellenfelét, mikor valahonnan a megragadott ember irányából egy acélszerű tárgy esett az arcára, amitől minden elsötétedett előtte néhány pillanatra. Barátai később esküvel bizonyították, hogy a súlyos tárgy Galamb ökle volt.

Néhány másodperc múlva szédelegve fölkelte a földről, és kinyitotta a szemét.

Nyomban akkora pofont kapott, hogy visszaült a padlóra. Mikor újabb kísérletet tett, hogy felkeljen, Galamb még két pofont adott neki, amitől ismét leesett.

Most már ülve maradt, és szelíden így szólt:

- Rongy Elek vagyok. Ha megkérhetem, hagyjuk ezt most egy időre abba.

- Kérem. Nevem Jules Manfred Harrincourt.

Rongy felemelkedett.

- Ide hallgasson, Jules Manfred Harrincourt... Maga büszke lehet. Vegye tudomásul, hogy engem még sohasem vertek meg. Ma történt velem ilyesmi először.

- Minden kezdet nehéz. Ezután már menni fog. De mondja uram, miért akartak önök megölni engem?

- Üljön le hozzám, majd elmondom...

A fenti közelharc és a rá következő nyájas párbeszéd a marseille-i kikötő egyik népszerű szórakozóhelyén játszódott le, amelyet „Kávéház és étterem a veszett kutyához” néven ismert az alvilág úri közönsége.

Az eset előzményéhez tartozik a Brigitta nevű schooner, amely két esztendő óta a Csendes-óceánon járt. Rongy, a hajó kormányosa és Paul, a vitorlamester természetesen nem tudhatták, hogy az idők folyamán egy és más megváltozott Marseille-ben.

Így, teszem fel, nem ismerték Galambot.

Mindössze egy évvel ezelőtt érkezett Párizsból, és ekkor még a Brigitta valahol Nyugat-India tájain járt.

Galamb kissé nyurga, aránylag széles száju, és elég csinos fiatalember volt. Örökké vigyorgott és nagy, kék szeme határtalan bizalommal nézett az emberekre.

Hogy honnan jött és mit csinált azelőtt, senki sem kérdezte. Itt, a kikötő környékén a legnagyobb fokú modortalanság ismerőseink múltja iránt érdeklődni. Mindenki onnan jön, ahonnan akar, vagy ahonnan szabadon bocsátják.

Galamb szalmakalappal a fején érkezett, csíkos, meglehetősen rongyos kiskabátját az alsókarjára dobta, bambuszbotot forgatott az ujjai körül halkán füttyörészett és dohányzott. Nagyvilági külseje nyomban feltűnt a kikötő rakodómunkásokból és rablókból álló egyszerű népe között. Elsősorban gyönyörű cipőit csodálták. Különösen az egyik volt rendkívül elegáns, a fehér betétes, gombos lakkcipő.

Hiába, aki ad a külsejére, arra figyelnek. Ezt bizonyította a kisebb csödület is, amely hosszú útvonalon követte türelemmel az előkelő idegent.

A „Tigris” vendéglőből zeneszó hallatszott ki. Ide benyitott a jövevény.

„Később, miután a riadókészültség és a mentők helyreállították a rendet, és összeszedték a sebesülteket, a kétségbeesett vendéglős mindössze ennyit tudott mondani a rendőrkapitánynak:

- Bejött egy örült ember sétapálcával, azt mondta, harmonikázni akar, és lerombolta a helyiséget...

A kocsmáros nem hazudott. Harrincourt valóban kiállt a kocsmá közepére, és legszélesebb udvarias vigyorával így szólt:

- Hölgyeim és uraim! Engedjék meg, hogy az orkeszter karnagyától kölcsönkérjem a szájharmonikát, és néhány pásztorábrándot adjak elő. Utána legyen szabad anyagi támogatásukért esedeznem egy szegény, de tehetséges muzsikusz számára.

A vendéglős udvarias hangon felkérte, hogy menjen a fenébe. Egy nagylelkű málahordó azon a nézetten volt, hogy engedjék harmonikázni az eimebeteget.

Fazék, a százhusz kilós gengszter, aki aznap szakított a szerelmével, és ezért dühös volt, harsányan odakiáltott:

- Azonnal menjen ki! Maga hülye!

Harrincourt tréfásan megfenyegette az ujjával:

- Nana, kis óriás! Nem szabad udvariatlannak lenni...

Az óriás két lépéssel ott termett a jövevény előtt, és...

És érthetetlen módon szép ívben visszarepült az asztalához, egész társaságát, valamint néhány liter rumot a földre rántva.

A többi már gyorsan ment. A vendégek egy része felugrált, és az idegen felé rohant. Ez egy széket ragadott meg, és leverte a lámpát.

Általános zűrzavar támadt. Csörömpölés, ordítás, verekedés zaja töltötte be a helyiséget, és egy alkalmas pillanatban Galamb az egész bárpultot a verekedőkre dobta, majd utánahajította a kocsmáros a konyhakéssel, a csaposlegényt a tüzes piszkálóval és a főpincért a fiával...

...Másnapra rendbe hozták a vendéglőt, este szólt a zene, és a kórházban tartózkodó törzsvendégeket leszámítva, együtt volt a szokott esti közönség. Kilenc órakor nyílt az ajtó, és belépett a vidám idegen.

Szalmakalapját főúri grandezzával emelte meg, és udvarias vigyorral a középre lépett.

A kocsmáros, a csapos, a főpincér és a fia megdermedtek.

- Hölgyeim és uraim! - kezdte Galamb.

- A tegnapi esti svéd torna miatt elhalasztott koncertemet szíves engedelmeükkel ma tartom meg. A karnagy úr ideadja a harmonikáját, és az előadás kezdetét veszi.

Ezután átvette a zenész harmonikáját, felállt egy székre, ráült a támlájára, kiskabátját egy elegáns mozdulattal odadobta a főpincérnek, és mély érzéssel eljátszotta, hogy: „Louis, a fűtő elhajózott az Új-Hebridákra.” A második strófát énekelve adta elő. A szám kétségkívül tetszett. A hangulat még fagyos volt, de többen már elengedték zsebükben a bicskát, és ez errefelé egy neme a békülékenységnek. Mikor azonban Galamb rázendített a „Hej, tengerész, hej, tengerész, Mit neked vihar és mit neked vész” kezdetű indulóra, amelyet rövid sztepptáncsal fejezett be, mindenki tapsolt, és vad lábdobogással követelték, hogy a művész folytassa koncertjét.

Harrincourt záróráig megalapozta népszerűségét, tányérjára bőségesen hullott az aprópénz és mikor egy fésűre feszített selyempapíron elzűmmögte a „Kacagj, bolond, bár festett arcodon könny csorog...” kezdetű slágert, olyan jókedv kerekedett, hogy Lala, a bicikli tolvaj, aki különben is nagyvonalúságáról volt közismert, eperbólit hozatott, és hajnalig még sok üveg rum fogyott el.

Harrincourt volt a kikötő kedvence. Nemigen akadt olyan ember, aki összemérhette volna vele az erejét, és mégis lehetőleg elkerült minden nézeteltérést, és a legrosszabb tréfákat is eltűrte.

Szolidsága miatt elnevezték Galambnak.

Esténként vendégszerepelt a mulatókban. Nemcsak szájharmonikán játszott. Ha kellett, hegedült, citerázott, és kártyakunsztokat is mutatott.

Senki sem hallotta még káromkodni. A tizennégy éves szivarossal olyan udvariasan beszélt, mintha a fiúcska a legrégebb törzsvendégekkel egyenrangú gazember volna. Mindig simára volt borotválva, és Míminek, aki a „Bicskadob” nevű helyiségben a likőrt kezelte, virágot küldött a születésnapjára.

Féltékeny éjszakai lovagok többször le akarták szúrni és ritkán ok nélkül. Ezeket atyai gyengédséggel ő maga vitte el a legközelebbi kötözőhelyre.

Ilyen volt Galamb.

Sem a kormányos, akit Rongy Eleknek hívtak, sem a vitorlamester nem ismerte a fenti előzményeket, ami még nem lett volna baj, de a két tengerész elhozta az étterembe a kövér Yvette-t, egy kedviükre való hölgyet, aki nyolcvan kiló volt ugyan, de teljesen babaarcú. Yvette állandóan taposott Galambnak, aki éppen szerepelt. Már ez nem tetszett a kormányosnak. De később a kövér Yvette példátlan szemtelenséggel kivett a vitorlamester tenyeréből egy teljes ötfrankost, és odadobta ennek a jöttment komédiásnak.

- Hej! Pojácá! Add vissza az ötfrankost! - mondta a vitorlamester, a kocsma közepére lépve.

Legnagyobb csodálkozására a színművész átnyújtotta a pénzt.

- Parancsoljon, öregem. Csak ne izgassa fel magát, mert unokafivéremet így ütötte meg a guta egy alkalommal. Metzbén volt vegyeskereskedő a szerencsétlen.

- Még pimaszkodsz?! Nesze!...

A többit leírtuk. A vitorlamester olyan pofont kapott Galambtól, hogy lenyelt egy negyed font bagót, a kormányost pedig addig verte, amíg ez komolyan nem kérte, hogy hagyja már abba. Ebből az alkalomból be is mutatkozott, hogy ő Rongy Elek.

Most együtt ittak a sarokasztalnál, és a kormányost már az sem zavarta, hogy a kövér Yvette (aki teljesen babaarcú volt) nem vette le a szemét Galambról.

- Csodálkozom - mondta a kormányos, túlöklé dagadt orrát időnként egy pohár vízbe mártva -, hogy ilyen randa mesterséget választottál. Aki ekkora pofont tud adni, az előtt nyitva a világ.

A vitorlamester meggyőződéssel bólogatott. Koronatanú volt.

- Nagyon szép a mesterségem - védekezett Galamb -, a filharmónia és a balett manapság komoly hivatásnak számít.

- Az ilyen embernek tengerre kell menni! Tengerre! Nem gondoltál még rá, hogy matróz légy?

Galamb elkomorodott.

- Az is voltam.

- Nagyszerű! Ha megfelelsz a feltételeknek, beállhatsz a Brigittára. Vannak papírjaid?

- Nincsenek.

- Akkor megfelelsz a feltételeknek. Akarsz velünk jönni?

Yvette hirtelen közbeszólt:

- Ne menjen, Galamb úr! A Brigitta rövidesen el fog süllyedni. Rozoga, vacak vitorlás.

Kimondom őszintén, ha a matróz urak nem veszik sértésnek, csak a legelszántabb csirkefogók vállalnak szolgálatot rajta.

- Ne hallgass Yvette-re. A Brigitta nagyon jó hajó - mondta bizonytalanul a kormányos. Yvette elsápadt a felháborodástól.

- Ezt nekem mondja? Nekem akar maga hajókról mesélni, miután húsz éve barátkozom a világ tengerésztestületével? Azt mondtam hogy a Brigitta el fog pusztulni, rothadt a bordázata, és fél hüvelykkel mélyebbre süllyed a hatóság által előírt merülési vonalnál.

- Ez igaz - vallotta be a vitorlamester -, de végre is az emberek nem a nyugalmas, biztos öregség miatt szállnak hajóra. Jössz, Galamb, vagy nem?

- Csakugyan olyan veszélyes jármű? - kérdezte tünődve Galamb.

A kormányos sóhajtott, és vállat volt.

- Mivel jelen van a hajók anyja, bevallom őszintén: a Brigitta nem pályázhatna a kék szalagra. Ha családos ember volnál, nem is hívnálak.

- Köszönöm. Mivel van családom, elfogadom a meghívást, és jelentkezem a Brigittára.

- De biztos, hogy nincsenek papírjaid?

- Egy szál sincs.

- Ezt majd igazolnod kell. A kapitány régimódi ember, és köti magát bizonyos formáságokhoz. Mehetünk.

- Ne menjen, Galamb úr! - búgta mintegy a párját siratva, Yvette, és teljesen babaarcán mélabús ráncok támadtak.

- Ne menjen, Galamb úr, ha néha kell öt-tíz frank, szívesen adok kölcsön...

- Köszönöm a felajánlott hitelkeretet, de nem fogadhatom el. Hé! Jeanette! Hozzál a számlámra egy pohár rumot és egy csokor virágot a nagyságos asszonynak... Kezét csókolom, nemes hölgy.

Elmentek. Az utcára még egy másodpercig utána búgott Yvette hangja:

- Ne menjen, Galamb úr...

De Galamb úr ment. Elég volt messziről megpillantani Brigittát, hogy lássa: Yvette nem tűzött. Ez a gőzös egy környékbeli kirándulást sem kockáztathatott volna meg veszély nélkül. Ezzel szemben több hónapos tengeri utakat bonyolított le.

Egy óra múlva Galamb megállapodott a kapitánnyal. Négy nap múlva indulnak Havannába és a Panama-csatomán át a Csendes-óceánra. Az út legfeljebb ha egy évig tart.

- Mondd - kérdezte a vitorlamester, mikor újra partot értek -, miért jelentkeztél nyomban, mikor hallottad, hogy a hajóval utazni életveszélyes? Talán meg akarsz halni?

- Szó sincs róla! - felelte kissé ijedten Galamb.

- Szeretem a veszélyt.

Hohó! Jó lesz vigyázni - gondolta. Egy kávémérésből levelet írt anyjának és húgának. Özvegy édesanyja és a tizennégy éves Anette Párizs villanegyedében lakott az Harrincourt-ok családi házában, amely becsértéken felül volt megterhelve kölcsönökkel. Előkelő párizsi ismerőseik nem is sejtették, hogy a fiatal Harrincourt Marseille-ben kocsmái énekes, és az ő jövedelméből tartják fenn a köztisztviselői álló, finom, úri család szerény háztartását.

Harrincourt a tengerészeti akadémia növendéke volt. Itt is szerették, mert némely ember már úgy jön a világra, hogy mindenütt szeressék. De az olyan mogorva egyének, mint Lauton Tracy márki tengerészeti felügyelő, minden kedvességnek ellenállnak kőkemény szívükkel. Lauton Tracy magányosan élt Lyon környéki szőlőjében, és időnként megjelent néhány napra az akadémián vagy az iskolahajón, hogy csontos ujjait rázva, ráncos, sovány múmiaarcán bozontos szemöldökét összehúzva, zord prédikációt tartson.

A kadétek állandó elkeseredésben éltek miatta. A tanárok sem rajongtak érte. De magas családi összeköttetései révén bizonyos volt, hogy nyugállomány helyett egy díszszemlén fogja elragadni a végelgyengülés. Hogy mégsem így történt, annak az oka Harrincourt, akitől egy vizsgamanóver után a felügyelő megtagadta a következő iskolai rangfokozatot.

Harrincourt vidáman jelent meg aznap a kadétek hálótermében:

- Az öreg Tracy ma elvágta magát nálam. Nyugdíjazni fogom.

- Hülye vagy - vélte az egyik kollégája, nem minden alap nélkül.

- Fogadhatsz velem egy ezüst öngyújtóba, hogy a legközelebbi vizsgáig nyugdíjazza Tracy bácsit.

- Tartom.

Harrincourt megnyerte az öngyújtót, de elvesztette az életpályáját. A tengerészeti főfelügyelő nyugdíjazása elég szomorú körülmények között történt. A világháború idején néhány tisztet kölcsönösen kitértek a szövetségesek. Angol lovastiszteket a franciák kineveztek a szenegáli gyalogosok kapitányának, az angolok viszont skót és ír csapatoknál adományoztak tiszteletbeli rangot a francia bajtársaknak. Tracyról mindenki tudta, hogy egy skót ezred tiszteletbeli kapitánya. A walesi herceg éppen Párizsban járt, és ebből az alkalomból Tracyt is meghívták tengerészeti akadémia báljára, amelyen öfensége volt a védnök. A kadétek éjjel-nappal dolgoztak. Harrincourt azok között volt, akik a meghívókat címezték. Az államtitkár, aki valamennyit aláírta, természetesen nem olvasta el egyenként az összes meghívókat, különben észrevette volna, hogy az egyiknek más a szövege. Egyébként éppen olyan volt, mint a többi. Csak a legalján ez állt:

„Az angol hadsereg tiszteletbeli tagjai kéretnek a megfelelő díszegyenruhában megjelenni.”

Hogy milyen feltűnést keltett a fényes bálon a vén, kopasz Tracy, midőn kockás szoknyában, meztelen térdel, skót kapitányi uniformisban megjelent, ezt úgysem lehet leírni. Az eseményről még évek múlva is beszéltek. A miniszterelnök szerint a látvány feledhetetlen volt. Botrányt nem okozott senki, öfensége a walesi herceg néhány elfogulatlan szót mondott a félholt Tracynak, és megköszönte a frappáns figyelmességet, amellyel a főfelügyelő ebben az egyenruhában tüntet a hagyományos francia-angol barátság mellett. Akik nem bírták visszafojtani a nevetést, azok egy szomszéd helyiségbe mentek át. Ezeket később felkereste a walesi herceg is.

Most már általános mozgalom indult meg, hogy az öreg főfelügyelőt nyugdíjazza. A család magas rangú tagjai sem exponálták magukat szívesen, és Harrincourt megkapta az öngyújtót. De Tracy meghívója, ha az öregember naivitását nem is mentette, bizonyítéka volt annak, hogy bűnös is van az ügyben. Így történt, hogy Harrincourt pályafutása a haditengerészetnél véget ért.

Nagy csapás volt ez a családra. Harrincourt tudta, hogy mit idézett elő meggondolatlanságával. De elhatározta, hogy helyrehozza a hibát. Az anyja és a húga ne szenvedjenek miatta. Feláldozza magát értük.

Volt egy életbiztosítása tízezer dollárra. A biztosítás arra az esetre szólt, hogy „ha hivatás közben baleset érne Jules Manfred Harrincourt

haditengerész kadétot”.

Elhatározta, hogy ezt a tízezer dolláros életbiztosítást anyja és húga megkapja. Majd gondoskodik, hogy „hivatás közben” halálos baleset érje.

Mindenét pénzzé tette, szerény apai örökségét is hozzácsapta, és fél évre kifizette a biztosítási díjat. Azontúl nagyon vigyázott magára, mert hivatása teljesítése közben kell elhaláloznia, fél éven belül. Ha tehát elüti egy autót, vagy összeszürkálják az utcán, nem ér vele semmit.

Így került Marseille-be, és ezért jött kapóra állása a rozoga Brigittán. Matróznak lenni „hivatás”. A tízezer dollár elegendő lesz ahhoz, hogy anyja és húga boldoguljanak.

A mulatók közönsége nem is sejtette, hogy az érzelmes és vidám dalokat egy olyan ember énekli, aki halálra ítélte önmagát.

2

Kiderült azonban, hogy élni ugyan nehéz, de meghalni sem könnyű.

Este nyolc óra volt, és a Brigitta éjfél előtt készült felszedni horgonyát. A kormányos, a vitorlamester és Galamb kis búcsúmulatságot rendeztek a „Kedélyes hullaház”-ról elnevezett szórakozóhelyen.

Galamb még utoljára előadta legszebb kuplóját. Fergeteges taps zúgott fel, hullott a virág és az aprópénz, de mivel a kormányos és a vitorlamester már előrement, Galamb is meglengette szalmakalapját, bambuszbotját hóna alá csapta, és távozott. Vidáman vágott neki a kikötő felé vezető keskeny sikátornak. Egy kapumélyedésből Yvette lépett melléje:

- Galamb úr - turbékolta könnyázott babaarcával.

Harrincourt kedvesen rámosolygott:

- Csókolom a kezét, nagyságos asszonyom. Hogy önt nem láthatom többé, ennek emléke örökké élni fog bennem.

Udvariasan kezet csókolott. És továbbment.

Illetve továbbment volna.

De a nyolcvankilós, teljesen babaarcú démon sűrűn hulló könnyek között, szívének minden gyengéd féltését összeszedve, úgy vágta fejbe egy gumibottal, hogy Galamb úr csak hajnaltájt tért magához. Ott feküdt az elhagyott sikátor kövezetén.

És a Brigitta már nyílt tengeren járt.

Harmadik fejezet

1

Harrincourt-nak mindössze öt hónapja volt még hátra az életéből. Ezalatt meg kell halnia, ha nem akarja, hogy újra kerüljön az ősi ház, és hozzátartozói végképp elmerüljenek Párizs szegényei között.

Ezen gondolkodott szomorúan, a szegények ebéd utáni konfektjét rágya: néhány napraforgómagot egy padon a régi kikötőben.

Egyszer csak megpillantotta szemközt a Fort St. Jeant, a légionista újoncok erődjét, fenn a hegyen, szemben a Notre-Dame de la Garde templomával.

A légió!

Voltaképpen hivatás. Az ember szerződést köt a francia állammal, és fizetést kap érte. Ott azután nem gond meghalni.

De miért kell meghalni?

Hoppla! Be a városba.

A Cannebiere-en megtalálja a biztosítótársaság hatalmas palotáját.

Eleganciája a kültelkeken fényűzőnek tetszett (különösen egyik cipője, amelynek gombos, fehér betétje jóformán teljesen ép volt), itt azonban nem engedték be az igazgatóhoz. Néhány életveszélyes fenyegetés, feltűnően durva becsületsértés és az altiszt személyes szabadságának nyakánál fogva elkövetett koriátózása mégiscsak egy cégvezető elé juttatta.

Harrincourt lelkesen előadta tervét.

- Elsőrangú ajánlatom van. Játsszunk nyílt kártyákkal. Ha én most olyan hivatást választok, amely elpusztít, tízezer dollárt fizetnek. Adjanak ötezer dollárt, és életben maradok.

- Azt hiszem, jobb lesz, ha meghal - ajánlotta rövid megfontolás után jóindulatúan a cégvezető.

- Szabályosabb az ügylet.

- De uram! Egy ember halála önöknek nem jelent semmit?

- Dehogynem. Egy kötvény likvidálását jelenti.

- Önök keresnek az ajánlatomon - magyarázta meggyőzően.

- Ha nem egyeznek ki, akkor olyan hivatást választok, hogy a legrövidebb idő alatt meghalok, és ki kell fizetniük a teljes tízezer dollárt.

- Nem egészen így áll a dolog. Bizonyos levonásokat eszközölnünk kell hivataltól, és azon felül hetvennégy centet felszámít kezelési illetékért a bankunk.

- Ezt álmódzva mondta, ceruzájával egy papírlapon firkálván.

- Ettől függetlenül, ma nincs olyan hivatás, amelyet megfelelő óvintézkedésekre ne kényszerítene a hatóság.

- És ha beálllok a légióba?
A cégvezető meglepetten ütötte fel a fejét.
- Az nem hivatás... Várjon!
- Felvette a kagylót, és lenyomott egy gombot.
- Jogügyi osztály... Kérem avocat Lagarde-ot. Jó reggelt! Egy úr hivatásból eredő balesettel kapcsolatos életbiztosítást kötött, és beáll a légióba... Hogyan?... Köszönöm...
- Letette a kagylót.
- Önnek igaza volt. Ha meghal az idegenlégióban, akkor kirúgjuk azt, aki a biztosítást csinálta. Mert oda kellett volna írnia, hogy milyen hivatás ellen biztosítja. Ugyanis van hivatásos katonáskodás is.
- Hajlandó tehát kifizetni a biztosítás felét, ötezer dollárt? A légióban ugyanis gondoskodni fogok róla, hogy rövidesen meghaljak.
- Nézze, uram, ne változtassunk. Szolidabb az üzlet. Kerüljön inkább többé valamivel.
Lekötelező mosollyal felemelkedett, és az ajtóig kísérte a fiatalembert.
Galamb nagyon dühös volt.
- Jusson majd eszébe álmatlan éjszakáin az az ember, akivel itt ma beszélt!
- mondta dühösen Galamb.
- Furdalja a lelkiismeretét, hánykolódjék sírva a párnáin...
- Ha csak egy mód van rá - felelte lekötelező udvariassággal a cégvezető -, meg fogom önnek tenni ezt, uram. Parancsol még valamit?
- Semmit. Ön azt hiszi, hogy gyáva vagyok. Ebben téved. Bizonyos lehet benne, hogy meg fogok halni! Ajánlom magam!
A cégvezető udvariasan meghajolt: - Nyugodjék békében...
Galamb dühösen lerohant a lépcsőn. Nem is gondolkozott, nyomban jelentkezett az erődben, és felvettette magát a légióba.

2

Galamb idegesen figyelte önmagát. Mít vigyorog folyton? Egy ember, akinek meg kell halnia, az viselkedjék legalábbis komolyan, ha már ünnepélyességről nem lehet szó.
Pillanatig sem volt kétséges előtte, hogy mielőtt a biztosítás legközelebbi díjtételének befizetésére sor kerül, gondoskodni fog róla, hogy hivatásának áldozta legyen. Addig pedig tessék magába szállni! Emberek hasonló tragikus elhatározás után emelt fővel töprengenek vagy naplót írnak, de nem fűtyörésznek állandóan. Azonban hiába próbálkozott a komorsággal. Reménytelen kísérlete, hogy közelgő elmúlása előtt megkomolyodjék, esődöt mondott.

Pedig két nap múlva elutazik az újoncszázad. A Fort St. Jeanban kell a hely, és gyorsan behajózzák az újoncokat.
Egy délelőtt éppen megkísérelte, hogy felhős szomorúsággal sétáljon, amikor odaordított az egyik altiszt, hogy jöjjön le a raktárba az alsónadrágokat szortírozni.
Régi, rokkant légiós káplár volt a raktárnok, keménykötésű emberevő, alkalmas arra, hogy a fegyelméletlen civileknek fogalmat adjon a rendről. Ez az ember sohasem mosolygott, mert egy gépfegyvergolyó volt a fejében, amit nem lehetett kioperálni.
- Sorra dobálja ide a fehérneműt! Én majd jegyzem.
- Nagyon helyes.
- Csend! A légionista nem felel!
Galamb bocsánatkérően vigyorgott, és sorra dobálta a fehérneműt. Azután hirtelen vigyázzba vágta magát. A káplár kérdően nézett rá.
- Alázatosan jelentem káplár úrnak: szeretnék fűtyörészni.
Az emberevő meghökkent. Ez az ember katonaviselt, az látszik a kiállásán. És milyen fiatal... Voltaképpen le kellene hordania ezért a jelentésért, de van valami az arcában, ami egy kedves kutyára emlékeztet... Egye fene.
- Hát fűtyörészhet éppen, ha kedve van rá, mikor holnapután Afrikába megy.
- Majd csak lesz valahogy... Ott sem eszik meg az embert, csak bizonyos vidékeken...
- Aztán fűtyörészett. Nem valami modern, cifra dalt, hanem egy régi párizsi kocsisnótát. Arra már nem kért külön engedélyt, hogy a fűtyörészés ütemére először, mint valami fátyoltáncosnő meglengesse jobbra-balra kinyújtott kezében a hálóingeket, és egy keces mozdulattal dobja oda a káplárnak. Nincs ennek a kölyöknek józan esze, az bizonyos.
Mikor elkészültek a munkával, nagy mogorván odavetette az újoncnak:
- Megihat velem egy pohár bort, ha szomjas.
Galamb jó emberismerő volt. Úgy csapta össze a bokáját, hogy megremegett a raktár:
- Köszönöm, mon chef!
Jelentkezni tud, az bizonyos...
A kantinban némi feltűnést keltett az embergyűlölő káplár, amint golyóval a fejében magányos asztalához leültette az újoncot.
- Azt az izét... Azt a nótát fűtyülje el megint, maga taknyos!
- Parancsára, öregem... - felelte, és az „öregem” megjegyzést egy poharakat rezdítő bokacsattanás ellensúlyozta az asztal alól.
Még több dalt fűtyült, és sok bordóit ittak. A negyedik üveg után a káplár bevallotta Galambnak, hogy még ma is szereti azt az átkozott nőszemélyt.